

[Ovist Jørgensen]

porten osv., er et interessant afsnit, men der er lang afstand mellem denne smukke teori og praksis. Det er, så vidt jeg erindrer, vist således, at Udenrigsministeriet efterhånden kun har ét kultursted tilbage, nemlig Det Danske Hus i Paris, og vi kan jævnligt høre, at det skal sælges. Sidst i denne måned skal der være møde i Det Danske Selskab. Jeg ved godt, hvad der bliver sagt ved den lejlighed. Der bliver sagt, at det kunne være gået endnu værre, hvis ikke oppositionen og andre havde holdt sammen og sørget for, at man dog i hvert fald fastholdt bevillingerne til Det Danske Selskab. Men Det Danske Selskab, som netop skulle stå for kultureksporten, har virkelig dårlige vilkår, og kultureksportmulighederne er faktisk meget ringe i dag. Jeg synes, det er udmærket, man har skrevet om det i redegørelsen, sådan må det ikke blive misforstået, men jeg tror nok, at vi har brug for, at der sker noget, og at der sker noget snart. Det er for øvrigt også lang tid siden, at kultureksportbetænkningen kom.

Stillinger (SF):

Jeg vil gerne have lov til at tage udgangspunkt i de bemærkninger, som hr. Duetoft kom med tidligere i debatten.

På sp. 7711 i den kulturpolitiske redegørelse, er ordet »idræt« nævnt – med ét ord, og det er tilsyneladende alt, hvad den nuværende regering levner den største folkelige kulturaktivitet, vi har i Danmark.

I dag er det sådan, at ca. 1 million mennesker aktivt dyrker idræt. Med aktiv idræt mener jeg den brede folkelige idræt, jeg taler ikke her om eliteidrætten. Det er da en kulturaktivitet, som i hvert fald ikke er uvæsentlig. Det, som jeg vil sige med disse korte bemærkninger, er, at jeg håber da, at idrættens minister vil uddybe de kulturpolitiske tanker, som regeringen har på det idrætspolitiske område. Vi er i hvert tilfælde godt og vel 1 million danskere, som kunne tænke os at vide lidt mere om det. Jeg mener egentlig, det er lidt for ringe og for sølle, at idrætten kun nævnes med ét eneste ord. Derfor håber jeg på en uddybning fra den radikale idrætsminister senere.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg skal indledningsvis takke dem, som har udtrykt positive, meget venlige bemærkninger om redegørelsen. Jeg skal takke de allerfleste

ordførere for overvejende konstruktive og positive tilkendegivelser om meget af det, som redegørelsen indeholder.

Jeg er selvfølgelig helt klar over, at når en mindretalsregering lægger en redegørelse frem, er det oplagt for oppositionen at sige: Det kunne vi have gjort meget bedre. Det er vilkårene, og dermed består vi jo vores prøve indimellem.

Der er to ting, jeg vil sige til indledning. For det første har det undret mig, at den kulturpolitiske debat, som på det seneste er løbet igennem pressen og i den almindelige offentlige diskussion, har handlet om penge, om kroner og øre. Så må man konstatere, at også i folketingsdebatten er det mest blevet en debat om kroner og øre.

Jeg må sige, at jeg synes ikke, kulturlivet som helhed er tjent med det. Jeg havde faktisk ventet mig, at der på en række områder ville have været nogle bud – også gerne nogle budskaber – til regeringen om, hvad vi bør satse på i den videre kulturpolitiske udvikling. Det undrede mig.

Det undrede mig så meget mere, som jeg i redegørelsen, som jeg vender tilbage til om lidt, har søgt at anlægge også nogle mere principielle overvejelser, har spillet ud med forslag og faktisk har sikret – regeringen har sikret – 120 mio. kr. uden for de almindelige kulturbevillinger som en ekstrabevilling i de kommende tre år til kulturlivet. Nå, men man skal ikke undre sig i politik. Det vil jeg så holde op med og tage fat på en række af de synspunkter, der har været fremme.

Jeg kan selvfølgelig også godt forstå, at nogle savner forskellige emner i denne kulturpolitiske redegørelse. Jeg har ikke i redegørelsen lagt skjul på, at hovedbudskabet ved denne lejlighed var præsentationen af det kulturpolitiske idéprogram, herunder kulturfonden, og hvad den skulle stå for. Det var hovedbudskabet. Dette var først og fremmest ønsket med at fremlægge denne redegørelse. Når det har trukket lidt ud, er det, fordi regeringen har lagt vægt på, at der også var anvist finansieringsmuligheder på det tidspunkt, hvor redegørelsen blev lagt frem.

Jeg mener også, at jeg i redegørelsen har gjort opmærksom på, at der er gode grunde til ikke at beskæftige sig med en række af de i øvrigt vigtige kulturpolitiske områder, som almindeligvis er med i drøftelserne.